

Şiir Ne Midir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2024

"senin için şiir yazacaktım İstanbul
ismini ağrı koyacaktım.
oysa bir şiir niyeydi sanki
yer içer sevişir miydi sanki bir şiir
hamsi ismarlar mıydı mesela bir şiir insana?
fotoğraf çektirebilir miydi mesela hipodromda atlarla?
rakı içebilir miydi Samatya'da
bir şiir uyur muydu kuş gibi
başını alıp da kanatlarının altına?
oysa bir şiir neydi sanki
ben seni ciğerimin köşesindeki arıza kadar sevdim
bir şiir seni bu kadar sever miydi sanıyorsun İstanbul?"(Didem Madak)

Hem de nasıl hem de nasıl ucu yanık kelamın dürtüsünde saklı izdiham ve sen, şiir nelere kadirsin
insafsız olsan da gün yüzü gördüğüme dair bir kandırmaca ne zamanki silik izinde kalemimin nidalar
yağdırsam şiir adına...

Önce genzi tıkalıdır boş sayfanın da bir aldatisi iken şiir esen rüzgâra öfkeli o boş sayfa ve uçuşan
saçlarıma el değdirmeden taradığım kadar kâkülümü incecikten bir şiir yağar gizemin tetiğinde iken
parmağım ve kâbuslar gördüğüm gözüm açık, yağın yağmurun da saltanatını sürdürdüğüm sebepli sebepsiz
arayışlarım...

Bir şiir ne midir?

Bir şiir giderir mi sıkıntımı?

Hep mi terbiyeli ve sakindir o şiir hani yazmaya cesaret edemediğim öncemde şimdilerde şiirin esaretinde usulca göçüverdiğim kıyamet öncesi gyıbet sonrası, alı al moru mor dizelerin efkârına başımı gömdüğüm rahat bir yastık ve rahat vicdanımla ansızın ölüvermeyi şeref saydığım.

Kâh hükümlüdür şiir kâh hükümsüz her kaybın gardını aldığında kalem ve ıssız yollarda sabahlarken başıboş imgeler ve işte tüm suretlerin ve tüm surelerin eşliğinde bir aile meclisi toplanmış iken şiirin bayrağı altında sudan sebeplerle değil de asla sulusepken duygularımın ikramı ve itibarıdır yazmaya durduğum her şiir.

Rengi olmasa bile şiirin...

Ve de cinsiyetsiz iken her şiir.

Ne kibirli ne sıradan ne de öfkeli...

Tozu dumana katmak adına değil tuz buz olmuş sözcüklerin ibresi, bak nasıl da şiiri göstermekte, azizim. Kül yutmuş.

Kül bastı...

Külliyemde de saklı iken külünden doğan her şiir.

Ve uçuşan tül misali yarı saydam şiire serildiği kadar mıntıkamda iken de her duygu varsın misilleme yapsın nice imge kesif bir sessizliği sonlandırıp şairin ve kalemin coşkusuyla surlara serili surlar misali... Şiirin öncesi var mıdır peki ya, ne kadardır ömrü ve mademki zimmetli şairin kalbine, kabrine koşan bir tazi gibi bir tay gibi, ay yüzlü gecede önce dizini kırar şair sonra kalemini ve kanattığı kadar cihan şairin yüreğini, en kanamalı imge ile coşar kalem en kanamalı nidada soluksuz kaldığı kadar neferi iken sözcüklerin ve işte şiir nasıl da ansızın dolar.

Dolduruşuna geldiği değil.

Dolu misali yağan nimete.

Bereketi ile kaderi ile ve şansını ile de doğar mademki her çocuk ve şairin künyesinde anne yazar, bağrına bastırdığı hüznüne temel atar ve inşa eder geçmişini geleceğini ve berat eder duygular batırır da dikenlerini kendine şair kâh gül mizacıyla kâh karanfil ve ağıtlar yaktığı kadar dününe yağmalansa bile sözcüklerin ve insanların nezdinde soldan başlar saymaya ne de olsa şifresini bilir sol anahtarının ve de açtığı kadar her kapıyı sağdıca iken kalem şiir nuruyla doğar nuruyla ölür ta ki yeni bir şiir yazana değin...

Islık çalan ilham.

Peşi sıra ruhuna konan melekler.

Iskaladığı kadar hayatı ve mutluluğu...

Şiir nelere nelere delalettir ta ki şair ruhunu şeytana satana değin ne de olsa bir kere baştan çıkmıştır kalem ve alışmak kudurmaktan beter yine de sona doğru ölüme doğru koşarken kalem şair son defa konar en tepeye ve indinde sonsuzluğun bilse de şiirin kanında boğulduğunu, keser damarını şiirin kanayan imgenin tadına vakıf ısrarla çalar kalk borusu ucunda ölüm olsa bile bir şiirden daha yeniden medet umar kumpasında ilhamın kurada çekilen fış gibi fışını de çekti mi kalemin şair ve geride ne şiir kalır ne hüznün ve de tüm dağlar yıkılır aşkın askısında sırttan bir ölü düş gibi mecrasında kaybolduğu kadar şairin de medet umduğu iken yazmaya durduğu binlerce şiir...